

Het bleef maar regenen en regenen ergens in de Amazone tegen de Braziliaanse grens. Sommige van de dorpen waar we heen zouden gaan waren zo goed als onbereikbaar, maar we hebben als team doorgezet en door Gods leiding zijn we er toch gekomen. De nood was er groot!

We zijn dan ook de Heer dankbaar dat deze tocht absoluut niet voor niets is geweest maar een grote hulp betekende voor talloze mensen. Zij werden geraakt door de standvastigheid van ons team omdat we daar blijven uitgaan waar niemand komt. Geen arts, geen tandarts, geen verpleegkundige of enige andere medische zorg. Vanuit die dorpen is het ook uren rijden om aan enige medicatie te komen,.. als men geld heeft. Gelukkig kan Doctors on Mission voorzien dankzij de giften die we voor ons werk ontvangen.

Meer en meer raken we ervan overtuigd dat de streek waar werkelijk geen enkele hulp komt veel meer in de uitgestrekte Amazone ligt dan in de Andes waar toch meer medische infrastructuur is. De politieke hoofdstad La Paz ligt dan ook in de Andes, in de Amazone is er zo goed als niets. Op de wereldkaart zul je die dorpjes niet vinden. Zelf herinneren we ons de soms vreemde namen niet eens. Daarom is het zo belangrijk dat we met lokale teams kunnen werken die hun weg kennen, want naamborden vind je er niet en internet of GPS-systemen werken er niet.

De uitgestrektheid van de Amazone (de "long van onze aarde") is nauwelijks te bevatten. Het gebied is 220 maal groter dan België en omvat delen van Brazilië, Bolivia, Venezuela, Guyana, Ecuador, Peru en Frans-Guyana. Je komt er als het ware in niemandsland want als je daar niet geboren bent ga je er niet heen. We zien er veel alleenstaande moeders met kinderen, die samen met enkele andere families wonen in wat men dorpjes noemt. De mannen zijn naar de steden vertrokken en zijn niet teruggekomen.

Met onze 4x4 Land-Cruiser jeeps komen we er slechts langzaam vooruit. De tochten zijn niet zonder gevaar daar er bij problemen in de zeer verre omtrek geen hulp te krijgen is. Ook medisch gezien zijn er gevaren. Zo was er door onverwachte felle regens sprake van een echte Dengue virus epidemie. Dit virus kan dodelijke inwendige bloedingen veroorzaken, vooral bij een herhaalde besmetting. Gelukkig gaat het hier niet om een pandemie maar om een lokaal probleem dat door muggen wordt overgebracht. Toch zijn er 10.000den doden per jaar, en door malaria zelfs 100.000den. Men hoopt dat in het Tropisch Instituut van Antwerpen een vaccin kan worden ontwikkeld. Enkele van ons team hebben last gekregen van hevige pijnen in hoofd en buik, met koorts, diarree en braken. Bij gebrek aan middelen was het vaak niet mogelijk een duidelijke diagnose te stellen en uiteindelijk waren we gedwongen om het Amazone woud te verlaten omdat serieuze rust en medische behandelingen hard nodig waren.

Het verwondert mij dat wij in deze troosteloze en oneindig uitgestrekte streken geen enkele maar dan ook geen enkele andere en grotere organisatie aantreffen om samen de handen uit de mouwen te steken. Alleen in de steden vind je nog hospitalen die je hospitalen kunt noemen, maar wij zitten honderden tot duizend kilometers verder in het woud. Toch zien we steeds blije en ontspannen gezichten zolang er geen ziekte of honger toeslaat. Over het algemeen is hier ook vrede maar de grote boosdoeners blijven de insecten en parasieten die allerlei tropische ziekten veroorzaken, met veel pijn en verdriet tot gevolg.

Onze middelen zijn zeer beperkt terwijl de hoeveelheid werk gigantisch is. Toch zetten we door, gedreven door Zijn vuur! Zo zijn we begonnen en zo willen we eindigen. Het vraagt veel om dit vol te houden maar misschien worden er door ons getuigenis ooit vele teams ingeschakeld. Wij zijn slechts een druppel en toch, door de jaren heen (sinds 1986-87), een regen van zegen! Wat we gedaan hebben, hebben we gedaan. We moeten blijven vertrouwen op Gods bescherming en verder mens per mens verzorgen en getuigen van Zijn goedheid en liefde. Natuurlijk maken we ook gebruik van beschermend materiaal en de sterkste insect repellents die er op de markt zijn. Op onze tochten maken we gebruik van Toyota Land cruisers die 17 en 25 jaar oud zijn. De defecten zijn niet meer te tellen en de bijbehorende kosten ook niet. Onze hospitaal vrachtwagen doet het na 35 jaar helemaal niet meer. Het goede nieuws is dat we al enkele duizenden euro's hebben kunnen sparen voor een nieuwe ambulance maar we zijn nog ver van ons doel. We hopen op voldoende financiële ondersteuning om dat doel snel te kunnen bereiken.

Ik denk dat ik zelf eens een boek zou moeten schrijven over wat het betekent om te leven als arts/hulpverlener die voortdurend tussen talloze ernstige zieken werkt in zeer arme gebieden zonder enige vorm van degelijke hygiëne, ver weg van andere hulp.

Nog de hartelijke groeten van ons Boliviaans Doctors on Mission team en natuurlijk ook van Carolien en mij (Dr.Rik)